

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.124 van 22 juni 2026
in de zaak A. 240.953/VII-42.353**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 januari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 298.404 van 11 december 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.788 van 12 maart 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 24 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 29 november 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 11 december 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de update daarvan van 17 november 2022 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke

behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Verzoeker acht daarom de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron als zouden enkel specifieke profielen van terugkeerders kunnen worden geconfronteerd met geweld door de taliban, niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij

gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Volgens verzoeker laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter uitschijnen dat verzoeker enkel een risico heeft aangevoerd omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Aldus wordt in het bestreden arrest niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan en worden de opgeworpen rechtsvragen verkeerd voorgesteld.

Verzoeker herhaalt de argumentatie die hij had aangevoerd, namelijk de noodzaak van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering, zijn kritiek op de stellingen van het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA) met betrekking tot het risico voor terugkeerders en zijn eigen standpunt dat volgens objectieve landeninformatie het loutere feit van in Europa te hebben verbleven, volstaat om een doelwit te vormen van de taliban, die emigratie naar Europa zien als een daad van politiek verzet. Verzoeker heeft hierbij een parallel getrokken met het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Verzoeker heeft gewezen op het risico bij de *checkpoints* van de taliban, met verregaande controles op de inhoud van *smartphones*, op het feit dat hij als terugkeerder uit het Westen extra in de kijker zal lopen en dat hij geen Afghaans paspoort heeft en op veel informatie waaruit blijkt dat de taliban reeds vóór de machtsovername erg vijandig stonden tegen uit Europa terugkerende Afghanen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt echter niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen, terwijl deze risico's net erg verschillen. Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest niet

op grond van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch in welke mate rekening werd gehouden met de door hem geuite bronnenkritiek, noch hoe dit besluit zich verhoudt tot het feit dat nog geen enkele Afghaan die werd afgewezen als asielzoeker werd verwijderd vanuit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de vraag niet is of hij dermate verwesterd is dat hij deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep, maar wel of de taliban te weten zullen komen dat hij in Europa heeft verbleven en er bescherming heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. Toegeschreven verwestering dient ook te worden begrepen onder de vervolgingsgrond “politieke overtuiging” in de zin van artikel 10.1, e) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95) in plaats van louter onder de vervolgingsgrond ‘behoren tot een bepaalde sociale groep’ in de zin van artikel 10.1, d) van die richtlijn. Het onderscheid tussen de beide vervolgingsgronden is cruciaal daar de bewijslast fundamenteel verschillend is. Verzoeker loopt een risico op vervolging omwille van een toegeschreven politieke opinie. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf gaat uit van het risico op vervolging van verzoeker als lid van een bepaalde sociale groep, hetgeen niet correct is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat enkel uit van de gedragingen en aanpassingen die verzoeker bewust stelt, waardoor hij zijn gedrag ook zou kunnen aanpassen. Verzoeker heeft echter ook verwezen naar onbewuste gedragingen. Verzoekers vrees wordt in het bestreden arrest verkeerd voorgesteld en niet effectief beantwoord.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op het door verzoeker aangehaalde onderscheid van Afghanistan voor en na de machtsovername en de gevolgen en veranderingen die hiermee gepaard gaan. Een verwijzing naar de affiniteit met de Afghaanse waarden en normen is niet pertinent. Bovendien biedt een loutere verwijzing naar de geloofsovertuiging van verzoeker geen motivering op het risico dat voortvloeit uit een van de taliban verschillende interpretatie van de islam.

Verder vormen de overwegingen in het bestreden arrest dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om deze bij terugkeer naar Afghanistan te wissen of de volledige account(s) te verwijderen, volgens verzoeker geen effectief antwoord op de stelling dat de taliban aan de controleposten door mensen hun telefoons gaan en dat de taliban met hun technische kennis erin slagen om laptops, sociale media en *smartphones* te doorzoeken, alsook om verwijderde video's en foto's terug te halen.

Verzoeker heeft met verwijzing naar objectieve bronnen ook laten gelden dat de taliban uiterlijke kenmerken, zoals tatoeages, kunnen interpreteren als politiek-religieus verraad. Het Hof van Justitie van de Europese Unie eist in zijn arrest van 21 september 2023 in de zaak C-151/22, *S. en A. tegen Nederland*, (hierna: arrest *S. en A. tegen Nederland*) niet dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij een verzoeker dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie verkeerd toe.

Verzoeker laat gelden dat de stelling in het bestreden arrest dat geen sprake is van een groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende

behandeling door de taliban, een verkeerde toepassing vormt van de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker heeft immers herhaaldelijk geargumenteed dat het niet gaat over “alle Afghaanse mannen”, maar slechts over degenen die naar Europa zijn gevlucht en er om bescherming tegen de taliban hebben verzocht en er enkele jaren verbleven hebben. Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft geen antwoord hierop en heeft niet het gevraagde onderscheid aangebracht tussen de verschillende groepen van terugkeerders.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat de beslissingen van de asiendiensten geen terugkeerbeslissingen zijn en dat het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een hypothetische constructie is die niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming, wijst verzoeker erop dat bij elk verzoek om internationale bescherming het risico op vervolging en onmenselijke of vernederende behandeling moet worden nagegaan in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het EHRM heeft in het arrest *Paposhvili* reeds geoordeeld dat het onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM niet mag worden beperkt tot een effectieve verwijderingsbeslissing, maar dat dit reeds tijdens het verzoek tot medische regularisatie moet worden onderzocht. Het bestreden arrest bevat geen antwoord op de gevraagde toepassing, noch op verzoekers analyse van het arrest *Sufi en Elmi*, hoewel verzoeker heeft gewezen op de gelijkenissen en relevantie ervan voor afgewezen Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zouden moeten terugkeren naar Afghanistan.

Ook de motivering dat de *checkpoints* die verzoeker stelt te moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, vormt geen effectief antwoord op het door verzoeker aangevoerde risico. Als hij terugkeert, landt hij namelijk in de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en waar uiteraard ook controleposten zijn. Vervolgens moet hij van de luchthavens naar de steden en van de steden naar zijn herkomstregio. Verder wordt cruciale informatie

over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: zij dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het ‘spel’ waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten op heden er niet op gericht zijn om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Gelet op het feit dat de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan verwacht worden dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat volgens verzoeker geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan een precaire socio-economische situatie slechts aanleiding geven tot subsidiaire bescherming indien sprake is van opzettelijke gedragingen van een in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet vermelde actor. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* voor de toepassing van artikel 3 EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan

zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk

in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

9. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-richtlijnen van februari en november 2022 (eerste middelonderdeel, “ten eerste”).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.2.6 van het bestreden arrest:

“Verder benadrukt de Raad, in verband met de kritiek van verzoekende partij in haar verzoekschrift en aanvullende nota d.d. 17 november 2023 op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekende partij kan niet volstaan met het louter nogmaals benadrukken van deze pijnpunten, dewelke ook blijken uit de door haar aangehaalde UNHCR-richtlijnen inzake Afghanistan van respectievelijk februari 2022 en februari 2023 en de ‘Intervisie Nansen’ van 17 november 2022 [...], zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota [...].”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in punt 2.2.20 van het bestreden arrest erop “dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan”. Volgens hem blijkt “uit de voorliggende informatie [...] dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen” en blijkt voorts “uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat “[h]et bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk [moet] worden gemaakt. Verder acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “[d]e thans beschikbare informatie in verband met terugkeer [...] bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel, niet problematisch”. In punt 2.2.25 van het bestreden arrest beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de veiligheidssituatie in Afghanistan “na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, waaronder de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd”. Hij “herhaalt te dezen dat verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie” en stelt dat er “actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden [is] om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren”.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Uit de verwijzing naar onder meer “de door partijen bijgebrachte informatie”, de “thans beschikbare informatie” en de verwijzingen naar en citaten uit concrete door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook rekening heeft gehouden met de specifiek door verzoeker bijgebrachte landeninformatie.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

10. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking

genomen informatie, hetgeen hij op verschillende elementen betreft (eerste middelonderdeel, “ten tweede”).

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen zijn kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij. Er dient dan ook opnieuw te worden gewezen op het devolutief karakter van het te dezen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, waardoor deze laatste niet ieder argument moet beantwoorden over de landeninformatie waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe, eigen beoordeling in feite en in rechte maakt. Dat de bewijswaarde van de landeninformatie soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter, geldt ook voor een “anonieme bron”. In dit verband blijkt overigens dat het niet gaat om een bron van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf, maar een bron die in aanmerking wordt genomen en dus ook is aanvaard in een rapport van het EUAA. Door zich, steunend op de door de beide partijen aangebrachte landeninformatie, een oordeel te vormen over het voor hem gevoerde geschil, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat hij over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Anders dan verzoeker voorhoudt, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk op informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Dit blijkt uit de verwijzing in het bestreden arrest naar bronnen van na de machtsovername en uit concrete overwegingen, zoals de vaststellingen dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet in staat zou zijn zich te confirmeren “aan de huidige Afghaanse context” of dat hij niet in staat zou zijn “terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving”, dat geen concrete indicaties voorliggen “dat de taliban op heden kennis zouden hebben van de activiteiten van de verzoekende partij op sociale media” en dat “[d]e focus van de taliban” ligt op het opsporen van bepaalde profielen waartoe verzoeker niet behoort. Het blijkt eveneens uit de beoordeling

van “het leven onder het talibanbewind”, dat wordt gemaakt aan de hand van “de door de partijen bijgebrachte informatie”. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk het verschil gemaakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders naar Afghanistan, waaronder degenen die gevlucht waren naar Europa en wier verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich eerst aan bij de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt “dat [hij] voor [zijn] komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat [hij] een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban [hem] niet zal viseren bij een terugkeer naar [zijn] land van herkomst” en dat verzoeker bovendien “geen concrete elementen aan[brengt] waaruit blijkt dat [hij] in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder:

“De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoekende partij toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geïdende bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op haar persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het uitvoerig betoog van verzoekende partij dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico’s bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Haar land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een

Afgaen zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.”

Nu uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade onderzoekt in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie (en verzoekers concrete omstandigheden) betreffende Afghanen die terugkeren uit Europa na hun land ontvlucht te zijn, mist verzoekers kritiek ook in die mate feitelijke grondslag.

Tweede middelonderdeel

11. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 2.2.20 van het bestreden arrest eerst:

“Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota’s nog aan dat zij als Afgaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) ‘verwestering’.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar

Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of worden vervolgd.”

Na te hebben gewezen op en zich te hebben aangesloten bij een aantal concrete vaststellingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing en na een verder onderzoek van de door verzoeker aangevoerde concrete elementen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker “onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan [zijn] voorgehouden (gepercipieerde) verwestering” en dat verzoeker evenmin “elementen aan[haalt] die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in haar hoofde die haar zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd”. Hij besluit dat verzoeker geen elementen aanhaalt “waaruit zou kunnen blijken dat [hij] in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van [zijn] profiel en/of [zijn] verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in [zijn] hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming”.

Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging en een risico op ernstige schade uitdrukkelijk ook in het licht van een toegeschreven en niet enkel een daadwerkelijke verwestering heeft beoordeeld. Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als

verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

12. Door aan te geven dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat elke Afghaan die langs een controlepost komt, problemen zal ondervinden, dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban, noch dat blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen en er ook geen concrete indicaties zijn die daarop wijzen en dat de “algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, [...] gelet op het gebrek aan concrete en op [zijn] persoon betrokken elementen, [...] in hoofde van [verzoeker] [evenmin] een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade [vermag] aan te tonen”, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker net niet hoeft te vrezen voor de aangevoerde gepercipieerde verwestering, al dan niet als gevolg van “onbewuste gedragingen” of wegens een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan immers niet de aandacht van de taliban trekken of maakt hij dit niet concreet aannemelijk. Om dezelfde reden vormen deze overwegingen een voldoende antwoord op verzoekers stelling dat de taliban aan controleposten de *smartphones* van de mensen controleren.

13. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest *Sufi en Elmi*, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoeker geen daadwerkelijke noch gepercipieerde verwestering aanneemt.

Verder kan uit het bestreden arrest niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als voorwaarde voor een (gepercipieerde

of daadwerkelijke) verwestering het effectief uiten van een (politieke) mening eist van een verzoeker om internationale bescherming. Specifiek wat verzoekers tatoeages betreft, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat nergens uit blijkt dat deze tatoeages, respectievelijk een afbeelding van een schorpioen en een tijger, politiek of religieus geïnspireerd zouden zijn”. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag, zodat zijn verwijzing naar het arrest *S. en A. tegen Nederland* en naar artikel 10 van richtlijn 2011/95 niet dienstig is.

14. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk en uitvoerig ingegaan op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, het repressief regime en (het risico van) zijn terugkeer naar een land dat nu volledig in handen is van de taliban waarin hij nooit geleefd heeft. Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

15. In de mate dat volgens verzoeker in het bestreden arrest geen rekening wordt gehouden met de verschillende categorieën van terugkeerders, namelijk degenen die in andere (islamitische) landen hebben gewerkt en degenen die in Europa hebben verbleven na hun vlucht uit Afghanistan, kan worden verwezen naar de beoordeling dienaangaande in punt 10 *supra*.

16. Volgens verzoeker volstaat de motivering van het bestreden arrest niet wat het gevaar betreft bij de *checkpoints* die hij in geval van terugkeer zal moeten passeren en wat het gegeven betreft dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die eerst op concreet onderbouwde wijze heeft vastgesteld dat verzoeker geen daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering ingevolge zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt en dat verzoeker geen specifiek profiel heeft, overweegt nader over het passeren van controleposten en het niet bezitten van Afghaanse reisdocumenten:

“Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij *checkpoints*, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Daar waar verzoekende partij nog duidt op de inhoud van haar socialemediaprofielen en haar gsm, waaruit duidelijk haar verblijf in West-Europa blijkt alsook de ‘aanpassing van zijn denkbeelden’, bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de inhoud op haar sociale media en op haar gsm van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan deze inhoud te wissen van haar socialemediaprofielen en haar gsm. Er liggen verder ook geen concrete indicaties voor dat de taliban op heden kennis zouden hebben van de activiteiten van verzoekende partij op sociale media. Het betoog van verzoekende partij dat zij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban waardoor het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade risicovol is [...], is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoekende partij rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoekende partij bemerkt dat zij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op haar terugreis, merkt de Raad op dat uit de door verwerende partij aangehaalde informatie blijkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA ‘*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*’, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA ‘*Afghanistan. Targeting of individuals*’, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoekende partij toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder

meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op haar persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het uitvoerig betoog van verzoekende partij dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Haar land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.”

Dit alles vormt een antwoord op verzoekers betoog dat hij aan de controleposten zal worden beschouwd als een terugkeerder uit het Westen en om die reden een risico zal lopen op ondervraging en mishandeling, dat hij omwille van zijn activiteit op sociale media een groter risico loopt bij controles van zijn *smartphone* door de taliban en dat hij extra in de kijker zal lopen omdat hij terugkeert uit het Westen en geen Afghaans paspoort heeft. Er blijkt in dit verband dan ook geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoeker hekelt in het bijzonder de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie over het niet beschikken over een Afghaans reisdocument en over het moeten reizen met een document uit de Europese Unie “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt, zoals uit het citaat hierboven blijkt, ook dat de thans beschikbare informatie over terugkeer bovendien voldoende is, dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel in de regel niet problematisch is, dat de *checkpoints* vooral zijn opgericht om te speuren naar personen met een specifiek profiel waarbij de focus ligt op tegenstanders van de taliban of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger of de politie en dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Daaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval

van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat. Bijgevolg kan de overweging als zou het moeten reizen zonder Afghaans paspoort niet dienstig zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

In de mate dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling in het bestreden arrest van de risico's aan de controleposten en doordat verzoeker geen Afghaanse documenten bezit, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

17. Nu blijkt dat het bestreden arrest net wel een effectief antwoord bevat op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, toont verzoeker met die kritiek geen schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

18. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

19. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

20. Na erop te hebben gewezen dat sprake moet zijn van “gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden”, sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing “dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan

door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”. Hij benadrukt vervolgens “dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder dat “[d]e huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[u]it het geheel van de beschikbare landeninformatie [...] dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

21. Wat betreft het door de taliban uitgevaardigde verbod voor ngo’s en humanitaire organisaties om een beroep te doen op vrouwelijke medewerkers, waarop de organisaties reageerden dat zij hun activiteiten zouden moeten staken,

overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit het einde dat werd gemaakt aan internationale hulp “nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is”. Hij herinnert er ook aan dat “gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan liggen in een “multidimensionale” crisis en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren”.

22. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

23. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

24. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door

verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

25. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams